

Frustrat, confinat i sense restaurant

«Sí l'economia demana confiança, la vida real demana paciència. I s'acaba»

La desescalada que ens mereixem no la tindrem. I no és cosa del Procicat, tampoc del doctor Argimón ni tan sols de Fernando Simón, ni dels honorables Chakir El Homrani o Ramon Tremosa. I és que estem molt empenyats. La frustració és una pedra a la sabata que es fa gran i gran, immensa i enorme. No pretenc posar la societat catalana al divan, prou feines tinc en no comprendre'm a mi mateix. Però sí l'economia demana confiança, la vida real demana paciència. I s'acaba. Fa poques hores s'ha tornat a filtrar un pla del Govern. En aquest cas l'esborrany del pla de desescalada que preveu en una primera fase obrir la restauració al 30% -entre les sis del matí i les cinc de la tarda- i la reobertura de les instal·lacions esportives a l'aire lliure a mig gas. Per si de cas ja he reservat pista de pádel.

Això de les filtracions intencionades ja és una tradició de la gestió de la pandèmia, com ho han estat les ordres legislatives de Pedro Sánchez els diumenges a mitjanit o les finestres d'ajudes per autònoms pel primer que arribi. Criticar el Govern és sempre convenient però darrerament s'ha convertit en una necessitat. No sé si aquest executiu pot fer-ho millor, però sí que considero que la frustració ciutadana és benzina sobre aquest foc. I no és una cosa del Twitter. Penso en la restauració i se'm fa difícil no entendre l'empipada. Obrir al 30% fins a les cinc de la tarda i ja veurem com t'ho fas. Primer els engabies i després els hi talles les ales.

La restauració és un paradigma de l'emprenedoria, del somni català. Dos joves cuiners. Monten un restaurant. S'endeuten i creuen en ells mateixos, ofereixen més qualitat de la que cal i ho rebenten, com es diu ara. Èxit. Són dels primers en valoracions a Barcelona. El preu és tirat en relació amb el que fan perquè el seu model de negoci és així, però amb la mà a l'esquena no poden competir. Obriran ara? Faran menús per emportar només? I els 4 treballadors que tenen? Fan hores? Les microempreses són les que més estan patint la crisi. La xifra d'empreses actives es manté un 7% per sota dels nivells del 2019 i ja n'hi ha 18.380 menys. Això és Catalunya avui. Així es gesta la frustració.

I amb la frustració s'ofega l'esperança i arriba d'una revolada el populisme. I s'hi posa bé, i arriba tot arreu. A les portes d'una campanya electoral això em fa por. Perquè quan això comença ja anem tard. El ventilador de la femta ja gira i anem tots ben tacats i amb ànim de revenja. Just ara que el que toca és posar la pilota a terra i no errar amb la passada. Millor joc de toc que passada llarga diguéssim.

Aquest Govern representa una majoria de vot independentista fruit de les eleccions excepcionals de 2017. Veníem plens de morats, amb exiliats que encara sentien l'olor de Catalunya i amb els presos que van sortir just per poder fer campanya i tornar a la presó. I avui tenim només filtracions salvatges a la premsa, atacs amb destrat, i cops de colze. I la ciutadania està empenyada. Només una baixa participació pot salvar l'independentisme. Que curiosament està més tendre que mai. És com una neula a punt de ser mossegada, en res seran molles per tot arreu. I el càstig vindrà perquè els catalans estan fins als nassos de la Covid.

I amb una mica de sort per Nadal no caldrà fer equilibris per saber si es dina a casa de la sogra o a casa de ta mare: ben confinats. I és una llàstima perquè el que em vindria de gust és fer l'àpat a un hotel o a un restaurant.